

Arrest

nr. 304 337 van 4 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 februari 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet, die de Raad op 19 februari 2024 via J-box heeft overgemaakt aan de verzoekende partij.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit, bent u Pashtun, soennitisch moslim en afkomstig uit het dorp Dande Barakat Khan, district Surkhrod, provincie Nangarhar. U bent getrouwd en hebt 5 kinderen, van wie er 1 overleden is.

U werkte reeds jaren als taxichauffeur toen rond middernacht aan de poort werd geklopt. [H.E.], een dorpsgenoot, vroeg om zijn vrouw naar de dokter te voeren. Hij werd hiertoe echter gedwongen door de

taliban. Er had een gevecht in de controlepost van Shamshapur tussen de taliban en de overheid plaatsgevonden. Toen u naar buiten ging en de poort opende, kwamen 4 taliban naar binnen. Ze stuurden [H.E.] weg en zeiden dat ze twee gewonden hadden en u die naar Fatehabad brug moest brengen. Ze zetten de gewonden in uw auto, dwongen u te vertrekken en zeiden dat ze bij u thuis zouden wachten. Onderweg kwam u soldaten van de nationale veiligheidsdiensten of het National Directorate of Security (NDS) tegen. Onder hen was uw kennis [S.]. Ze vroegen waar u de gewonden naartoe vervoerden. U zei dat u gedwongen werd en dat er nog steeds taliban bij u thuis zaten, maar ze luisterden niet en merkten op dat de gewonden hen bekend waren. U werd meegenomen naar het districtshuis voor ondervraging. U hield vol dat u taxichauffeur was. De soldaten gingen naar uw huis, maar de taliban waren echter al 15 tot 20 minuten na uw vertrek gevlucht. De soldaten zeiden om tot 's avonds in het districtshuis te blijven om problemen thuis te vermijden. De taliban bezochten uw huis opnieuw rond 4 uur 's morgens. Ze verweten uw vader dat u met opzet hun mannen aan de regering overgeleverd had en vroegen om u naar buiten te brengen. Uw familie weigerde dit en de taliban vertrokken weer. De dorpsoudsten, de malik en [H.E.] kwamen rond 10 uur 's morgens naar het district om over uw onschuld te getuigen. Uw vader vertelde aan de malik dat de taliban opnieuw gekomen waren. Er werd beslist dat u moest vertrekken. U trok via Kabul naar Nimruz waar u vernam dat de taliban een dreigbrief had achtergelaten bij u thuis. U vernam tevens dat de gewonde soldaten ondertussen overleden waren. U vanuit Nimruz verliet u het land voor de zomer van 2020 en reisde via naar België waar u op 27 september 2021 aankwam en de volgende dag een verzoek tot internationale bescherming indiende. U vermeldt ook een eerder incident waarbij een vriend van u die soldaat was meereed in uw taxi, door de taliban eruit gesleurd werd en gedood werd. Bij terugkeer vreest u gedood te zullen worden door de taliban omdat zij u verantwoordelijk achten voor de dood van hun gewonde strijders. Uw vader zette ondertussen uw echtgenote uit huis. Ze woont nu bij een tante.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw taskara, uw rijbewijs, een dreigbrief van de taliban, een brief van de dorpsoudsten van Barakat Khan waarin geschreven staat dat u wegens problemen met de taliban uw land moest verlaten, een Belgisch medisch attest d.d. 6/3/2023 waarin gesteld wordt dat u symptomen van een psychisch lijden vertoont.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, wijst uw advocaat op uw psychische problemen (CGVS, p. 24) en legt u een medisch attest neer waarin gesteld wordt dat u tekenen van psychisch lijden vertoont die een psychiatrische opvolging vereisen. Voorts werden er medicijnen voorgeschreven. Dit door een huisarts opgestelde attest laat evenwel niet besluiten dat u niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan onderhavige procedure. Zo wordt er geen melding gemaakt van welke concrete problemen u kent, noch over de (mogelijke) invloed die deze symptomen zouden hebben gehad of zouden hebben op uw dagdagelijkse functioneren en/of uw vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in uw verzoek om internationale bescherming. Nergens wordt aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate uw problemen uw dagdagelijkse bezigheden, een volwaardig leven en/of een deelname in uw hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken. Hoe dan ook werd tijdens het persoonlijk onderhoud u er door de protection officer tweemaal op gewezen dat u zelf een pauze kan vragen (CGVS, p. 4), werd er aan het begin van het gehoor gepeild naar uw comfort (CGVS, p. 4) en werd er na de pauze gepeild of u klaar was om verder te gaan, wat u bevestigde (CGVS, p. 13). Voorts wijst niets uit het verloop van uw persoonlijke onderhoud dat u psychisch of medisch niet in staat geweest zou zijn om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Tijdens het persoonlijke onderhoud werden door u geen meldingen gemaakt van ongemakken en aan het einde van het onderhoud werd u gevraagd of u in staat was het interview af te leggen en te zeggen wat u wou, waar u uitdrukkelijk mee instemde (CGVS, p. 23-24). Uw advocaat verklaarde dat ze ging proberen om bijkomende attesten neer te leggen (CGVS, p. 24). Anderhalve maand later hebben deze bijkomende documenten het CGVS echter nog niet bereikt. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart allereerst dat u door de taliban gedwongen werd om twee gewonde strijders te vervoeren, waarop u door de autoriteiten tegengehouden werd en de strijders vervolgens overleden. Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een ernstige discrepantie in uw opeenvolgende verklaringen. Waar u voor het CGVS stelde dat de nationale veiligheidsdiensten naar uw huis kwam op zoek naar de taliban, dat de taliban nog een tweede keer naar uw woning kwam en dat de taliban op een later moment nog een

dreigbrief achterliet, maakt u van deze gebeurtenissen niet de minste melding bij de DVZ. Nochtans werd u voor de DVZ gevraagd om alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst weer te geven (Vragenlijst ingevuld bij DVZ, vraag 3.5). Uw verklaring dat de tolk u mogelijk verkeerd had begrepen of zich had vergist, of dat u vergat om deze gebeurtenissen te vermelden is in deze ontoereikend (CGVS, p. 23). Er mag in alle redelijkheid verwacht worden dat u spontaan alle elementen die de kern uitmaken van uw problemen weergeeft. Bovendien werden uw verklaringen u voor de DVZ voorgelezen waarna u deze voor akkoord ondertekende. Voorgaande vaststellingen ondermijnen fundamenteel de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u niet eenduidig bent over de opdracht die u van de taliban kreeg. Waar u tegenover de DVZ verklaarde dat men u vroeg om de gewonden naar de brug van Fatehabad te brengen en dat u tegenover de veiligheidsdiensten zei dat u door de taliban gedwongen werd hun strijders naar het ziekenhuis te brengen (DVZ, vragenlijst vraag 3.5), hebt u het op het CGVS consequent over de brug van Fatehabad. In de dreigbrief van de taliban die u neerlegt staat echter geschreven dat men u vroeg om gewonde strijders naar het ziekenhuis te vervoeren. Geconfronteerd hiermee zegt u dat er misschien een fout in de brief staat en dat de taliban misschien een ziekenhuis hadden bij de brug (CGVS, p. 23). Gevraagd naar de precieze talib die de dreigbrief schreef, vermeldt u dat het misschien mullah [R.] te zijn (CGVS, p. 13). Er moet opgemerkt worden dat u een kopie van deze brief samen met de andere documenten reeds maanden voor uw persoonlijk onderhoud doorgestuurd kreeg via uw echtgenote. Hoewel u verklaart analfabeet te zijn (CGVS, p. 7), kan er zoals hierboven beargumenteerd verwacht worden dat u stappen onderneemt om u te informeren. De brief werd echter ondertekend door [q.S.], die u na navraag kent als een man die les geeft aan kinderen en met wie u nooit problemen had (CGVS, p. 23).

Ook het door u beschreven handelen van de taliban draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Zo is het weinig geloofwaardig dat de taliban zowel [H.E.] als u inschakelt om hun gewonden weg te brengen. Zelf kan u niet verklaren waarom de taliban u zou vertrouwen. U had immers nooit eerder opdrachten voor hen uitgevoerd (CGVS, p. 16). U verwijst louter naar het feit dat u chauffeur was (CGVS, p. 15). Dat de taliban u zonder enige link met hun groepering plots zouden inschakelen roept echter ernstige vragen op. Er mag immers vanuit gegaan worden dat de taliban haar opdracht om dergelijke gevoelige missie uit te voeren slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zou toevertrouwen en dergelijke taken niet in de handen zou leggen van een wildvreemde, met alle risico's van dien, te meer u in een dorp onder controle van de regering woonde. Voorts is het helemaal niet aannemelijk dat de taliban u zomaar zou laten vertrekken met twee gewonde strijders in uw auto. Zelfs als u het zelf niet aangedurfd zou hebben om rechtstreeks de autoriteiten in te schakelen, liep u al snel de nationale veiligheidsdiensten tegen het lijf. U verklaart dat u 's nachts soms de autoriteiten zag (CGVS, p. 17), de taliban waren ongetwijfeld op de hoogte van het feit dat ook 's nachts de overheid voet aan de grond had. Gelet op het geheel aan voorgaande mist het elke geloofwaardigheid dat de taliban u, en niet een talibangezinde die voorzorgsmaatregelen zou kunnen treffen door bijvoorbeeld omwegen te nemen om checkpoints te vermijden, inschakelde. De vaststelling dat de taliban [H.E.] zondermeer lieten vertrekken nadat hij hen tot bij u bracht, is evenmin een te begrijpen risico.

In het licht van het risico dat de autoriteiten ondertussen waren ingelicht over de aanwezigheid van talibanstrijders bij u thuis, mag de terugkeer van de taliban naar uw woning verbazen. Ook de door u beschreven gelaten houding van de taliban toen ze vervolgens op uw poort kwamen kloppen miste de nodige geloofwaardigheid. Toen er niet open gedaan werd, beschuldigden zij u ervan hun mannen overgeleverd te hebben aan de overheid. Het is echter helemaal niet aannemelijk dat de taliban u hiervan zouden beschuldigen en niet de moeite namen om naar binnen te gaan. Dat de taliban de mogelijkheid niet voorzien hadden dat u bewust of onbewust de overheid had kunnen waarschuwen is overigens compleet ongeloofwaardig.

De reactie van uw vader en overige familieleden op de gebeurtenissen is verbazingwekkend flauw. Na het vertrek van de taliban "bleven ze stil, waren ze verdrietig, en dachten ze aan wat gebeurd was". Er werd geen poging ondernomen om de autoriteiten in te lichten, dit terwijl u onder dwang vertrokken was met twee gewonde talibanstrijders in uw auto en dus mogelijk gevaar liep. Als verklaring hiervoor haalt u aan dat uw vader geen telefoon kan gebruiken (CGVS, p. 19). Dit verhinderde hem echter niet om na het tweede bezoek van de taliban hulp in te schakelen door naar de malik te gaan, waarom hij dat dan niet eerder deed, blijft echter een raadsel.

Verder situeert u het bezoek van uw vader en de dorpsoudsten aan het district enerzijds rond 1 uur 's middags (CGVS, p. 18) en anderzijds rond 10 uur 's morgens (CGVS, p. 20), wat weinig consequent is.

Over het lot van de gewonde talibanstrijders legt u vage verklaringen af. Gevraagd wat men met de gewonde taliban deed, zegt u dat iemand van de veiligheidsdiensten met uw auto vertrok toen u in hun ranger meegenomen werd naar het districtshuis (CGVS, p. 17). Vier of vijf dagen na de feiten hoorde u van uw

vader dat de gewonde mannen gestorven waren. U weet verder niet waar zij stierven (CGVS, p. 20). Vervolgens verklaart u dat zij in het politiestation stierven. Gevraagd om bevestiging, aangezien u eerder verklaard had niet te weten waar zij stierven, zegt u dat u het niet precies weet, dat ze in het politiehooftkwartier of het district stierven (CGVS, p. 21). Deze wisselende verklaringen zijn weinig overtuigend.

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen. Aldus kan hieruit geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Wat betreft het incident waarbij een vriend van u die soldaat was door de taliban gedood werd (CGVS, p. 21-22), moet er opgemerkt worden dat u slechts getuige was. Daarnaast vond dit incident plaats "lang voor" uw latere problemen en hebt u geen weet van een link tussen dit incident en uw persoonlijke problemen toen u de gewonde talibanstrijders diende te vervoeren. Alles wijst erop dat u toen niet persoonlijk gevisieerd werd. Er kan uit dit incident dan ook in uw hoofd geen actuele vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden.

De familiale problemen in Afghanistan, met name de uithuiszetting van uw echtgenote door uw vader en haar daaruit volgende verhuis naar Naranj Bagh en de dood van uw zoon Mohammed en uw moeder (CGVS, p. 5) zijn ten eerste te betreuren, maar er blijkt geen enkele link met uw asielrelaas uit. Voor de volledigheid moet er ook opgemerkt worden dat u voor de DVZ verklaarde dat uw echtgenote nog in uw eigen dorp Dande Barakat Khan woonde en dat u uw zoon en moeder nog als levend opgaf (verklaring DVZ p. 7-9), terwijl u al op de hoogte gesteld was van deze gebeurtenissen toen u pas in België was (CGVS, p. 7). Hierop gewezen zegt u dat u het op het einde van het interview geen tijd kreeg om hierover te vertellen (CGVS, p. 23). Nochtans werd er tijdens het interview uitdrukkelijk gevraagd naar uw familieleden en hun woonplaatsen, werden uw verklaringen u in het Pashtu voorgelezen en tekende u voor akkoord.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit en uw rijvaardigheden staan op zich niet ter discussie. De dreigbrief en uw medisch attest werden hierboven reeds besproken. Wat betreft de brief van de dorpsoudsten moet opgemerkt worden dat documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een

risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in provincie Nangarhar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De

publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/aso/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met

argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsont-werp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsvername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet besluiten dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te analyseren. Verzoeker brengt geen

andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatie-stop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andersluidende conclusie zou nopen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3. Beoordeling

In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker de schending op van:

“artikel 1A, §2, van het Verdrag van Geneve betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”); manifeste appreciatiefout, miskennen van het proportionaliteitsbeginsel”

Verzoeker geeft passages weer van de bestreden beslissing en uit hierop kritiek. Vervolgens houdt hij een uitgebreid betoog onder het kopje *“Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de veiligheidssituatie”* waarbij hij allerhande rapporten en informatie over Afghanistan oplijst en uit sommige rapporten citeert. Hij is op basis daarvan oordeel dat hem wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend of dat de bestreden beslissing minstens moet worden vernietigd. Volgens hem heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) de meest actuele informatie niet meegenomen.

Verzoeker laat na precies uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet werden geschonden door de bestreden beslissing. De Raad ziet ook niet in hoe dit het geval zou kunnen zijn, nu de voormelde bepalingen slechts in algemene zin stellen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe in het Verdrag van Geneve gestelde voorwaarden, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad leest ook geen concrete uitleg in het verzoekschrift over de wijze waarop artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van het EVRM werden geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn daarom onontvankelijk.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk deels overeen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De toetsing of dit artikel werd geschonden door de bestreden beslissing stemt overeen met de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Vermits de bestreden beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering betreft, dringt zich geen verder-gaande toetsing aan artikel 3 van het EVRM op dan de voormelde.

De bestreden beslissing is duidelijk voorzien van juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. Dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Dit wordt verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat er geen sprake mag zijn van een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht dit verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding

Dit alles wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest te worden gedood door de taliban omdat ze hem verantwoordelijk achten voor de dood van hun gewonde strijders. Hij verklaart dat de taliban hem op een nacht als taxichauffeur dwongen om twee gewonde strijders te vervoeren. Onderweg werd verzoeker tegengehouden door soldaten van de nationale veiligheidsdiensten en werd hij door hen meegenomen naar het districtshuis voor ondervraging. De volgende dag werd hij na tussenkomst van de dorpsoudsten vrijgelaten. Ondertussen kwamen de taliban naar verzoekers huis op zoek naar hem. Zij verweten verzoeker met opzet de strijders aan de regering te hebben overgeleverd. Verzoeker besloot hierop Afghanistan te verlaten. Hij vertrok via Kabul naar Nimruz waar hij te weten kwam dat de gewonde strijders waren overleden en dat de taliban een dreigbrief hadden achtergelaten bij hem thuis. Verzoeker vermeldt tevens een incident waarbij hij er getuige van was dat een vriend van hem die soldaat was, uit zijn taxi werd gesleurd en werd gedood door de taliban.

Verweerder is van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven van verzoeker. De Raad kan zich hierbij aansluiten omwille van de volgende voldoende schragende vaststellingen die de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen, waarover het CG op omstandige wijze motiveert en die steun vinden in de stukken die zich bevinden in het administratief dossier:

A. Over het verplicht vervoer van twee talibanleden in zijn taxi

(1) Er werd een ernstige discrepantie vastgesteld tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen. Waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CG verklaarde dat de nationale veiligheidsdiensten naar zijn huis kwamen op zoek naar de taliban nadat ze hem hadden tegengehouden, dat de taliban nog een tweede keer naar zijn huis kwamen en dat zij op een later tijdstip nog een dreigbrief achterlieten, maakte hij bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geen melding van deze gebeurtenissen.

(2) Aan verzoeker gevraagd welke talib de dreigbrief schreef, stelt hij dat het misschien mullah R. was terwijl de brief werd ondertekend door Q.S., die verzoeker stelt te kennen als een man die les geeft aan kinderen en met wie hij nooit problemen had.

(3) Het door verzoeker beschreven handelen van de taliban draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Dat de taliban verzoeker, louter omdat hij taxichauffeur was, zonder enige link met de groepering plots zouden inschakelen roept ernstige vragen op. Er mag immers van worden uitgegaan dat de taliban hun opdracht om een dergelijke gevoelige missie uit te voeren slechts aan iemand zou toevertrouwen uit hun gekende netwerk en dat zij een dergelijke taak niet in handen zouden leggen van een wildvreemde, met alle risico's van dien, te meer omdat verzoeker in een dorp onder controle van de regering woonde. Het mist elke geloofwaardigheid dat de taliban verzoeker inschakelden, en niet een talibangezinde die voorzorgsmaatregelen zou kunnen treffen door bijvoorbeeld checkpoints te vermijden.

(4) In het licht van het risico dat de autoriteiten ondertussen waren ingelicht over de aanwezigheid van talibanstrijders bij verzoeker thuis, is de terugkeer van de taliban naar zijn woning ongeloofwaardig. De door verzoeker beschreven gelaten houding van de taliban toen ze op zijn poort bij hem thuis kwamen kloppen mist geloofwaardigheid. Toen er niet werd opengedaan, beschuldigden zij verzoeker ervan hun mannen te hebben overgeleverd aan de overheid. Het is helemaal niet aannemelijk dat de taliban hem hiervan zouden beschuldigen zonder de moeite te nemen om naar binnen te gaan.

B. Over het incident waarbij een vriend van verzoeker die soldaat was door de taliban werd gedood

Dit incident vond plaats *“lang voor”* de voormelde problemen en verzoeker heeft geen weet van een link tussen de twee. Alles wijst erop dat verzoeker niet persoonlijk werd gevisieerd. Uit dit incident kan dan ook geen actuele vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag worden afgeleid.

Verzoekers familiale problemen, met name de uithuiszetting van zijn echtgenote door zijn vader en haar daaropvolgende verhuis naar Naranj Bagh, de dood van zijn zoon M. en de dood van zijn moeder hebben geen enkele link met zijn asielrelaas.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de gedane appreciatie niet ombuigen, aldus verweerder, die ook uitlegt waarom.

De Raad behandelt enkel verzoekers kritiek op de in het vorige punt aangehaalde vaststellingen. Kritiek op overvloedige motieven kan immers geen aanleiding geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit de bespreking die hierna volgt, blijkt dat verzoeker niets aanbrengt dat de bovenvermelde vaststellingen doet wankelen.

Verzoeker meent in eerste instantie dat waar verweerder in de bestreden beslissing stelt, *“Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.”*, hij vertrekt vanuit een negatief uitgangspunt en dat geen afweging wordt gemaakt van de elementen die de vrees aantonen tegenover de elementen die deze vrees onderuit halen. Hierdoor wordt volgens verzoeker het proportionaliteitsbeginsel miskend. Verzoeker zoekt pijners op laag water. De bestreden beslissing moet immers als een geheel worden gelezen. Het feit dat verweerder begint met een samenvattende conclusie kan bezwaarlijk worden beschouwd als een schending van het proportionaliteitsbeginsel. De formele motiveringsplicht vereist dat verweerder verduidelijkt waarom hij een negatieve beslissing treft, quod in casu. Dit vereist niet dat verweerder alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van verzoeker in de bestreden beslissing tegen elkaar moet afwegen.

Vervolgens voert verzoeker onder het kopje *“a. Het kwetsbare profiel van de verzoeker”* aan dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel en zijn individuele situatie in de zin van artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald zou geen rekening zijn gehouden met het feit dat hij analfabeet is, geen opleiding heeft genoten en is opgegroeid in een klein dorp, in een onveilige omgeving leefde en *“is getekend door uiterst moeilijke beproevingen die diepe littekens hebben achtergelaten op zijn psychologische gesteldheid”*. Voor wat betreft dit laatste verwijst hij naar de zware ervaringen die hij heeft meegemaakt onderweg naar België en wijst hij erop dat hij bij aankomst werd geconfronteerd met het verlies van zijn kind en moeder, terwijl hij gescheiden was van zijn vrouw en familie. Verzoeker wijst erop dat hij sinds zijn aankomst wordt opgevolgd door een psycholoog die medicatie heeft voorgeschreven voor de behandeling van een depressie. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat het van cruciaal belang is dat verzoeker de hulp en ondersteuning krijgt die hij nodig heeft. Verzoeker kan een terugkeer naar Afghanistan niet overwegen omdat dat gelijk zou staan aan een terugkeer naar het lijden, de onveiligheid, het gevaar en de instabiliteit die hij diende te ontvluchten. Verweerder kon volgens verzoeker niet de verwachting koesteren dat hij *“zo’n spontaan, gestructureerd en gedetailleerd verhaal zou geven als een hoger opgeleid en een meer serene persoon”* en dat daarom de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas *“minder belangrijk”* had moeten zijn. Verzoeker verwijt verweerder een veel te strenge en subjectieve beoordeling te hebben gemaakt.

Verzoeker heeft met betrekking tot zijn psychische problemen aan het CG een medisch getuigschrift bezorgd, opgesteld door een huisarts op 6 maart 2023. In dit getuigschrift, dat deel uitmaakt van het administratief dossier, kan kort het volgende worden gelezen over verzoeker: *“[...] présente des signes de souffrance psychologique nécessitant un suivi en psychiatrie et la prise de traitement suivant au long cours”*. De huisarts schrijft dus dat verzoeker tekenen van psychisch lijden vertoont die psychiatrische zorg en een langdurige medicamenteuze behandeling vereisen. Vervolgens wordt de medicatie opgelijst die verzoeker dient te nemen (AD, Stuk 5. ‘Documenten’). Met betrekking tot dit medisch getuigschrift wijst verweerder erop dat het niet aantoonde dat verzoeker niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan de asielprocedure. Concreet motiveert hij dit als volgt:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, wijst uw advocaat op uw psychische problemen (CGVS, p. 24) en legt u een medisch attest neer waarin gesteld wordt dat u tekenen van psychisch lijden vertoont die een psychiatrische opvolging vereisen. Voorts werden er medicijnen voorgeschreven. Dit door een huisarts opgestelde attest laat evenwel niet besluiten dat u niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan onderhavige procedure. Zo wordt er geen melding gemaakt van welke concrete problemen u kent, noch over de (mogelijke) invloed die deze symptomen zouden hebben gehad of zouden hebben op uw dagdagelijkse functioneren en/of uw vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in uw verzoek om internationale bescherming. Nergens wordt aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate uw problemen uw dagdagelijkse bezigheden, een volwaardig leven en/of een deelname in uw hoofdte aan de

procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken. Hoe dan ook werd tijdens het persoonlijk onderhoud u er door de protection officer tweemaal op gewezen dat u zelf een pauze kan vragen (CGVS, p. 4), werd er aan het begin van het gehoor gepeild naar uw comfort (CGVS, p. 4) en werd er na de pauze gepeild of u klaar was om verder te gaan, wat u bevestigde (CGVS, p. 13). Voorts wijst niets uit het verloop van uw persoonlijke onderhoud dat u psychisch of medisch niet in staat geweest zou zijn om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Tijdens het persoonlijke onderhoud werden door u geen meldingen gemaakt van ongemakken en aan het einde van het onderhoud werd u gevraagd of u in staat was het interview af te leggen en te zeggen wat u wou, waar u uitdrukkelijk mee instemde (CGVS, p. 23-24). Uw advocaat verklaarde dat ze ging proberen om bijkomende attesten neer te leggen (CGVS, p. 24). Anderhalve maand later hebben deze bijkomende documenten het CGVS echter nog niet bereikt. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, concreet te weerleggen of te ontkrachten. Hij beperkt zich in wezen immers tot een algemeen betoog waarin hij zijn psychologische situatie en opvolging schetst en op grond daarvan besluit dat een terugkeer naar Afghanistan niet kan worden overwogen. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift geen medische documenten toe waaruit opvolging door een psycholoog of psychiater blijkt, noch wordt enig stuk in die zin neergelegd ter terechtzitting, waar verzoeker ook niet zelf aanwezig was. Verzoekers betoog, *“Sinds zijn aankomst wordt de verzoeker gevolgd door een psycholoog die probeert zijn lijden te verlichten. Deze geestelijke gezondheidsprofessional heeft medicatie voorgeschreven om zijn depressie te behandelen”* mist dan ook manifest feitelijke grondslag. Verzoeker slaagt er met zijn algemeen betoog niet in aan te tonen dat zijn mentale moeilijkheden van die aard waren dat ze hem ervan hebben weerhouden zijn vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG.

Verder kan verzoeker de door verweerder gedane vaststellingen niet verschonen door te wijzen op het feit dat hij analfabeet is, geen opleiding heeft genoten, opgegroeid is in een klein dorp en in een onveilige omgeving leefde. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit zijn gehoor niet blijkt dat er ten aanzien van verzoeker onredelijke verwachtingen werden gesteld gelet op zijn profiel. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ of tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG niet in staat was om coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen. Zijn aanvoelen dat verweerder een veel te strenge en subjectieve beoordeling zou hebben gemaakt, kan bezwaarlijk de bestreden beslissing aan het wankelen brengen.

Onder het kopje *“b. Wat betreft de verklaringen van de verzoeker bij de DVZ en bij het CGVS”* betoogt verzoeker dat de reden waarom hij bepaalde *“details”* niet heeft vermeld tijdens het DVZ-interview erin bestaat dat hem *“werd gevraagd om de feiten samen te vatten en dat hij bij het CGVS gelegenheid zou hebben om uitgebreider zijn verhaal te doen.”* Hij wijst in dit verband opnieuw op zijn kwetsbaar profiel van ongeschoolde en analfabeet en benadrukt dat hij op het moment van het DVZ-interview geen advocaat had.

Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn kritiek. Onder het punt *“1. Voorafgaand advies”* wordt in de gestandaardiseerde CG-vragenlijst van 14 januari 2024, die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, weliswaar gesteld dat *“een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten niet wordt verwacht”*, maar er wordt ook duidelijk aangegeven dat er van de verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat *“u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”*.

Verzoeker kan bezwaarlijk de vastgestelde ernstige discrepantie tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het CG minimaliseren en afdoen als detail. Immers betreft het zaken die raken aan de kern van zijn asielrelaas zoals blijft uit vaststelling A.(1).

Het kan redelijkerwijs niet worden betwist dat de elementen die verzoeker niet heeft vermeld tijdens het invullen van de gestandaardiseerde CG-vragenlijst, met name dat de nationale veiligheidsdiensten naar zijn huis kwamen op zoek naar de taliban, dat de taliban nog een tweede keer naar zijn huis kwamen en dat zij op een later tijdstip nog een dreigbrief achterlieten, behoren tot de *“voornaamste elementen of feiten”* van zijn vluchtrelaas en dat het allerminst details betreft. Verzoeker kan zich voor de omissie van deze elementen bij het invullen van vraag 5 van de betrokken vragenlijst niet dienstig verschuilen achter de bewering dat hij deze niet heeft vermeld omdat hij de feiten diende samen te vatten en omdat hij ongeschoold en analfabeet is en er bij de DVZ geen bijstand was van een advocaat. Dit biedt geen verschoning voor het niet vermelden van essentiële elementen van zijn vluchtrelaas. Het feit dat verzoeker werd gevraagd samenvattend te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CG de elementen die aan de kern van zijn relaas raken vermeldt. Bovendien werd verzoeker door het CG bij aanvang van het

persoonlijk onderhoud gevraagd naar het verloop van het DVZ-interview waarbij hij meedeelde dat hij een element vergat te vermelden: *“Bedoelt u dingen die na het interview gebeurden? Ja, er waren dingen, oude dingen, maar ik had er niet over gepraat, omdat ze zeiden om kort te zijn. Waar sprak u toen niet over? Ik had niet gezegd dat de twee mannen die ik vervoerde gedood waren, maar ik zei het niet. Waarom zei u dat niet? Misschien vergat ik het, ze zeiden me ook om kort te zijn. Andere dingen die u niet kon zeggen toen? Nee.”* (CG, p.4-5). Aldus liet verzoeker, toen hij er de kans toe kreeg, opnieuw na voormelde essentiële elementen te vermelden.

Ook verzoekers algemeen betoog over het interview van asielzoekers bij de DVZ waarbij hij wijst op de *“moeilijk[e] en onzorgvuldig[e]”* omstandigheden waarin dit interview zou plaatsvinden, waarbij verzoekers niet worden bijgestaan door een advocaat, waarbij soms geen mogelijkheid zou zijn om de verklaringen te herlezen of waarbij verzoekers onder druk zouden worden gezet om niet in detail te treden, kan de vastgestelde discrepantie in zijn verklaringen niet verschonen.

Uit de CG-vragenlijst van 14 januari 2022 blijkt immers dat verzoeker tijdens het invullen ervan op de DVZ, waar een eerste interview plaatsgreep, werd bijstaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de ingevulde CG-vragenlijst in het Pashtou aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker toont het tegendeel niet aan met zijn algemene bewering dat verzoekers soms verplicht zijn te handtekenen *“zonder dat ze de vragenlijst nog eens kunnen lezen of zonder dat de tolk ze nog eens voorleest”*. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat in het verslag werd opgenomen geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Verzoeker maakte tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG geen gewag van enig probleem, noch had hij verdere opmerkingen over het verloop van het gehoor bij de DVZ of over de verklaringen die hij daar had afgelegd. De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het interviewverslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CG de kans kreeg om de eventuele gebreken tijdens het interview of in de vragenlijst aan te kaarten. Indien het interview bij de DVZ niet naar behoren zou zijn verlopen of indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ niet volledig zou zijn geweest of nog andere fouten zou bevatten, dan kan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Het is bijgevolg niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan nergens worden gelezen dat verzoeker melding zou hebben gemaakt van specifieke moeilijkheden die hij zou hebben ondervonden tijdens het interview op de DVZ, zoals hij deze nu algemeen naar voor schuift in het verzoekschrift.

In de bestreden beslissing kan voorts worden gelezen:

“Gevraagd naar de precieze talib die de dreigbrief schreef, vermeldt u dat het misschien mullah [R.] te zijn (CGVS, p. 13). Er moet opgemerkt worden dat u een kopie van deze brief samen met de andere documenten reeds maanden voor uw persoonlijk onderhoud doorgestuurd kreeg via uw echtgenote. Hoewel u verklaart analfabeet te zijn (CGVS, p. 7), kan er zoals hierboven beargumenteerd verwacht worden dat u stappen onderneemt om u te informeren. De brief werd echter ondertekend door [q.S.], die u na navraag kent als een man die les geeft aan kinderen en met wie u nooit problemen had (CGVS, p. 23).”

Dat verzoeker het een *“volkomen plausibele en geloofwaardige hypothese”* acht dat hij enerzijds nooit problemen had met Q.S., de man die dreigbrief ondertekende, en anderzijds niet zeker is of deze persoon een sympathisant is van of werkt voor de taliban, weerlegt niet de vaststelling van verweerder waaruit blijkt dat verzoeker geen idee had wie de dreigbrief schreef. Het is niet onredelijk om van een verzoeker om internationale bescherming, zelfs als hij analfabeet is, te verwachten dat hij weet wie de dreigbrief heeft geschreven die hij zelf ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas indient. Verzoeker betwist de vaststelling van verweerder niet dat hij deze dreigbrief *“reeds maanden voor [zijn] persoonlijk onderhoud doorgestuurd kreeg via [zijn] echtgenote”*. Indien verzoeker enige interesse had voor de documenten die hij zich liet opsturen, kan toch worden verwacht dat hij een voor hem belangrijk document door iemand laat voorlezen, zodat hij de hoogte is van de inhoud ervan en weet van wie de bedreigingen aan zijn adres afkomstig zijn. Verzoeker wijst tevergeefs op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit bepaalt immers: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* In casu gaat het echter niet om de vaststelling van een tegenstrijdigheid maar wel over een hiaat in de kennis over een belangrijk stuk dat verzoeker heeft overgelegd ter ondersteuning van zijn verzoek.

Onder het kopje “c. Wat betreft het gedrag van de Taliban” gaat verzoeker in op motief A.(3) waarin wordt vastgesteld dat het door hem beschreven handelen van de taliban bijdraagt tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Verweerder motiveert in dit verband als volgt:

“Zelf kan u niet verklaren waarom de taliban u zou vertrouwen. U had immers nooit eerder opdrachten voor hen uitgevoerd (CGVS, p. 16). U verwijst louter naar het feit dat u chauffeur was (CGVS, p. 15). Dat de taliban u zonder enige link met hun groepering plots zouden inschakelen roept echter ernstige vragen op. Er mag immers vanuit gegaan worden dat de taliban haar opdracht om dergelijke gevoelige missie uit te voeren slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zou toevertrouwen en dergelijke taken niet in de handen zou leggen van een wildvreemde, met alle risico's van dien, te meer u in een dorp onder controle van de regering woonde. Voorts is het helemaal niet aannemelijk dat de taliban u zomaar zou laten vertrekken met twee gewonde strijders in uw auto. Zelfs als u het zelf niet aangedurfd zou hebben om rechtstreeks de autoriteiten in te schakelen, liep u al snel de nationale veiligheidsdiensten tegen het lijf. U verklaart dat u 's nachts soms de autoriteiten zag (CGVS, p. 17), de taliban waren ongetwijfeld op de hoogte van het feit dat ook 's nachts de overheid voet aan de grond had. Gelet op het geheel aan voorgaande mist het elke geloofwaardigheid dat de taliban u, en niet een talibangezinde die voorzorgsmaatregelen zou kunnen treffen door bijvoorbeeld omwegen te nemen om checkpoints te vermijden, inschakelde. De vaststelling dat de taliban [H.E.] zondermeer lieten vertrekken nadat hij hen tot bij u bracht, is evenmin een te begrijpen risico.”

Verzoeker benadrukt dat er 's nachts steeds onveiligheid heerst, dat de taliban het dorp konden binnendringen als ze dat wilden en dat ze om 1 uur 's ochtends bij hem kwamen aankloppen. Verzoeker vervolgt dat het “zeer aannemelijk” is dat de taliban een beroep op hem deden aangezien hij een taxichauffeur was in het bezit van een wagen en dat het bijgevolg heel goed mogelijk was dat ze zijn hulp hebben ingeroepen in een noodsituatie. Verzoeker verwijt verweerder te veeleisend te zijn geweest in zijn beoordeling en stelt dat het normaal is dat *“hij geen verklaringen kan geven over een gebeurtenis die buiten hemzelf ligt.”* Het is echter niet aannemelijk dat de taliban zelfs in een noodsituatie een gevoelige missie als het vervoeren van gewonde strijders zouden toevertrouwen aan een wildvreemde zonder link met de taliban, woonachtig in een dorp onder overheidscontrole, wetende dat de overheid 's nachts ook aanwezig is in de buurt, louter omdat verzoeker taxichauffeur was en een auto bezat. Het verklaart ook niet dat de taliban verder geen voorzorgsmaatregelen zouden hebben getroffen door verzoeker richtlijnen te geven over de weg die hij diende te nemen om checkpoints te vermijden. Evenmin verklaart het dat de taliban H.E., die getuige was van dit alles, zomaar zouden laten vertrekken.

Het citaat van verzoeker uit de UNHCR-Proceduregids en zijn stelling dat zowel het subjectieve element als het objectieve element aanwezig zijn waardoor zijn persoonlijke vrees “als legitiem en gegrond” moet worden beschouwd, is niets meer dan verzoekers eigen mening en wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig is. Het volstaat te dezen niet om te verwijzen naar de objectieve context van Afghanistan en naar zijn gemoedstoestand om als vluchteling erkend te worden en te stellen dat als verweerder daar anders over denkt, er sprake is van een subjectief oordeel. Alleszins is het zo dat deze Proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Verder ziet de Raad de relevantie niet in van verzoekers betoog dat de situatie in Afghanistan zorgwekkend is voor “leden van de Afghaanse legerfamilie” aangezien nergens uit blijkt dat hij familieleden heeft die werkzaam waren voor het Afghaanse leger.

Ten slotte wordt punt c) van het verzoekschrift afgesloten met de melding, *“Het CGVS zegt verder dat de terugkeer van de Taliban naar de verzoeker en hun beschreven houding niet geloofwaardig zijn. De verzoeker beweert dat tijdens het tweede bezoek de taliban 's nachts kwamen, wetende dat ze op dat moment meer macht hadden in zijn dorp. In deze context is het zeer aannemelijk dat ze terugkwamen om de verzoeker om uitleg te vragen.”*

Deze kritiek betreft motief A.(4). Verweerder stelt in dit verband het volgende vast:

“In het licht van het risico dat de autoriteiten ondertussen waren ingelicht over de aanwezigheid van talibanstrijders bij u thuis, mag de terugkeer van de taliban naar uw woning verbazen. Ook de door u beschreven gelaten houding van de taliban toen ze vervolgens op uw poort kwamen kloppen mist de nodige geloofwaardigheid. Toen er niet open gedaan werd, beschuldigden zij u ervan hun mannen overgeleverd te hebben aan de overheid. Het is echter helemaal niet aannemelijk dat de taliban u hiervan zouden beschuldigen en niet de moeilijke namen om naar binnen te gaan. Dat de taliban de mogelijkheid niet voorzien hadden dat u bewust of onbewust de overheid had kunnen waarschuwen is overigens compleet ongeloofwaardig.”

Verzoekers kritiek kan het voormelde niet aan het wankelen brengen. Hij heeft blijkens het gehoor-verslag verklaard dat de taliban terugkeerden naar zijn woning om 4 u *“in de morgen”* (CG, GV p.19). Zelfs als het nog donker zou zijn geweest, verklaart dit niet waarom de taliban dit risico zouden nemen, wetende dat de overheid verzoeker heeft onderschept met de twee gewonde talibankrijgers *“op een half uur afstand”* van verzoekers huis (CG, GV p.19), en dit allemaal om gewoon wat aan verzoekers poort te gaan roepen dat verzoeker de twee gewonde talibankrijgers aan de overheid heeft overgeleverd.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het hierboven weergegeven artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat hij niet het voordeel van de twijfel kan genieten waar hij in een punt e) op wijst. Verzoekers theoretische beschouwingen hierover kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

Gelet op het al voormelde kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in zijn middel de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

3.1.2. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van verweerder van 16 februari 2024, blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover. Waar verzoeker stelt dat hij riskeert te worden gevisieerd door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering, dat hij dit *“uitdrukkelijk als probleem aangaf”* en dat dit aspect bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming *“totaal buiten beschouwing wordt gelaten”*, wijst de Raad erop dat hij dit op geen enkel moment heeft aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG en in het verzoekschrift op geen enkele wijze onderbouwt of concretiseert. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in *“het westen”* om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Afghanistan dreigt te worden gepercipieerd als verwesterd. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden een reëel risico op ernstige schade dreigt te lijden of een vrees voor vervolging heeft.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 februari 2024 – kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vrezen vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan en meent dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Hij wijst erop dat voor de machtsovername door de taliban Afghanistan zich al in een zeer precare economische situatie bevond en dat deze situatie nog slechter is geworden. Vervolgens stelt hij dat de verergering van de toestand in Afghanistan is te wijten aan de taliban. Verzoeker verwijst hierbij naar een hele reeks artikelen, rapporten en persberichten die handelen over de toestand in Afghanistan. Verzoeker wijst erop dat indien hij niet valt onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming, de nodige maatregelen moeten worden genomen om een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden.

Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog. De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken volgens de ter beschikking gestelde informatie in wezen immers multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19- pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Verzoeker heeft bij het administratief dossier 8000 euro betaald aan een smokkelaar (interview DVZ van 14 januari 2022, p.11). Hij heeft voorts verklaard dat hij nog contact heeft met zijn echtgenote in Afghanistan (CG, GV, p.7). Verzoeker heeft nergens verklaard dat zij en hun kinderen zich aldaar bevinden in zeer precare omstandigheden en te maken hebben met een chronisch gebrek aan voedsel of onderdak of chronisch kampen met slechte hygiënische omstandigheden.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schendingen van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht vallen, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld

verdragsartikelen alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28). Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘Elgafaji’ waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Het Hof heeft in het arrest ‘Elgafaji’ verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 40)

Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van 16 februari 2024 – kan niet worden afgeleid dat hier heden anders moet worden over geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan immers geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en is, gelet op de informatie opgenomen in de

EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 waarnaar de aanvullende nota verwijst, nog steeds actueel.

Verzoeker kan aan verweerders beoordeling van de veiligheidssituatie geen afbreuk doen door te verwijzen naar allerlei rapporten over Afghanistan en verweerder te verwijten dat hij de meest actuele landeninformatie niet meeneemt. Hij lijkt eraan voorbij te gaan dat verweerder in de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie duidelijk stelt dat de “EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023” in rekening wordt genomen. Alleszins heeft verweerder een aanvullende nota neergelegd waarbij hij de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 en COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023). Hieruit blijkt niet dat er zich een andersluidende beoordeling opdringt van de veiligheidssituatie en de door verzoeker aangehaalde oudere rapporten en informatie kunnen hieraan geen afbreuk doen. Ter terechtzitting gevraagd om een reactie op de aanvullende nota, stelt de raadsman dat hij geen opmerkingen heeft.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt. Het houdt in dat er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar voormelde provincie, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder kennelijk onredelijk of disproportioneel is tewerk gegaan bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door verweerder uitvoerig werd gehoord. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en dat hij zich heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verzoeker kreeg acht dagen de tijd om nog opmerkingen in te dienen bij het verslag waarvan hij een kopie heeft ontvangen. Van deze gelegenheid heeft hij geen gebruik gemaakt. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Verzoeker zet nergens uiteen dat verweerder een aangebracht element over het hoofd heeft gezien. Evenmin houdt hij voor dat verweerder geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met elementen die hij zelf behoorde aan te dragen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt bijgevolg niet.

Verzoeker benadrukt zijn kwetsbaar profiel doorheen het verzoekschrift. Echter wordt zoals reeds gezegd geen enkel medisch document aangebracht waaruit opvolging door een psycholoog of psychiater blijkt. Op verzoekers analfabetisme, laag opleidingsprofiel en eenvoudige komaf werd al ingegaan. De Raad merkt nog op dat deze elementen hem niet hebben verhinderd om een beroep te doen op een smokkelaar en een lange reis te ondernemen om in België aan te komen, met name via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Griekenland,

Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk, waarbij hij allerlei transportmiddelen gebruikte (interview DVZ van 14 januari 2022, p.11).

Het enig middel is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA